

Arrest

nr. 308 067 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 mei 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 31 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 215 123 van 14 januari 2019 vernietigde de Raad de beslissing van de commissaris-generaal van 31 mei 2018.

1.4. Op 30 april 2019 nam de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde ook tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 226 554 van 24 september 2019 weigerde de Raad verzoeker ter erkennen als vluchteling en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 14 november 2019 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten .

1.7. Verzoeker diende op 19 december 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.8. Op 14 juli 2020 werd verzoekers herhaalde verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal als niet-ontvankelijk afgewezen. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. Verzoeker diende op 4 augustus 2020 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. Bij arrest nummer 252 677 van 13 april 2021 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 14 juli 2020.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 10 februari 2022 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.12. Bij arrest nr. 274 889 van 30 juni 2022 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van 10 februari 2022.

1.13. Verzoeker diende, via een op 5 oktober 2022 gedateerd schrijven, een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 19 september 2023 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 19 september 2023, die verzoeker op 17 oktober 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [K.C.W.]

[...]

nationaliteit: Liberia

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [K.C.] en [K.C.W.],

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonderhouder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. Verzoeker heeft de nationaliteit van Liberia. Hij werd geboren op [...] te [...]. Op 30 april 2015 liet hij zijn naam officieel veranderen naar [K.C.W.].

Er kan tevens, op basis van het administratief dossier, worden vastgesteld dat verzoeker Liberia verliet op 27 januari 2017. Hij reisde naar de Verenigde Staten. Hij verbleef vervolgens in Frankrijk om vervolgens sinds 29 februari 2018 te verblijven in België. Verzoeker verliet Liberia derhalve meer dan 6,5 jaar geleden. Hij verblijft meer dan 5,5 jaar in België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Liberia).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de

Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overname-overeenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Liberia ("nationaliteit: Liberia") en dit binnen een termijn van 30 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Liberia. Hij werd geboren op [...] te [...]. Op 30 april 2015 liet hij zijn naam officieel veranderen naar [K.C.W.]. Er kan tevens, op basis van het administratief dossier, worden vastgesteld dat verzoeker Liberia verliet op 27 januari 2017. Verzoeker keerde sindsdien niet meer terug naar zijn land van herkomst.

Verzoeker reisde naar de Verenigde Staten. Hij verbleef vervolgens in Frankrijk om vervolgens sinds 29 februari 2018 te verblijven in België. Verzoeker verliet Liberia derhalve meer dan 6,5 jaar geleden. Hij verblijft meer dan 5,5 jaar in België.

Verzoeker heeft geen contact meer met familieleden (zoals zijn broers en zussen) of vrienden in Liberia. Verzoeker benadrukte van zijn kant net de binding die hij had opgebouwd met België en het verlies van elke binding met Liberia. Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften, zoals dit ook blijkt uit de vaststellingen die kunnen gemaakt worden in het administratief dossier.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Verzoeker stelt vast dat, ondanks zijn persoonlijke situatie, hierover geen enkel motief te vinden is in de bestreden beslissing. Er wordt geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing. Nergens blijkt dat met dit belangrijk gedeelte van de persoonlijke (en gekende) situatie van verzoeker werd rekening gehouden door de gemachtigde voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel).

Het staat nochtans vast dat de bestreden beslissing een verplichting oplegt aan verzoeker om terug te keren naar Liberia, een land waarmee hij geen binding meer heeft (zie hierboven). Dit heeft verregaande gevolgen voor verzoeker om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.

[...]

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM zich op.

4. Verzoeker wijst er daarnaast op dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De beslissing over de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet beoordeelt daarentegen slechts of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zouden zijn. Dit omvat geen terugkeerverplichting. Hieruit volgt, in tegenstelling tot de thans bestreden beslissing, dan ook niet dat verzoeker het grondgebied ook daadwerkelijk moet verlaten. Verzoeker dient dit enkel te doen indien zij een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wil bekomen, omdat er geen "buitengewone omstandigheden" zouden bestaan.

Doordat de beoordeling op grond van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet geen terugkeerverplichting inhoudt, achtte verweerder het noodzakelijk om nog een bijkomende beslissing te nemen, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (de thans bestreden beslissing). Dit duidt andermaal op het verschil tussen beide beslissingen.

De beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf is daarom niet te vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. Beide zijn dan ook verschillend.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoeker het grondgebied moet verlaten) is immers verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet omwille van "buitengewone omstandigheden" (zie hierboven).

De belangenafweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze, temeer aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de private belangen van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (hetgeen te onderscheiden is van de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Hierdoor dienen ook de elementen die niet kunnen beschouwd worden als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in de gemaakte beoordeling te worden betrokken ten aanzien van het opleggen van een verwijderingsbeslissing. Deze beslissing betekent immers dat er een terugkeerverplichting zou worden opgelegd, hetgeen niet het geval is indien er geen "buitengewone omstandigheden" worden weerhouden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De private belangen van verzoeker dienen hierom een belangrijkere rol te verkrijgen, gelet op het gevolg dat de beslissing teweegbrengt. Dit is echter niet gebeurd.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.

[...]

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM zich op."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan ze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij in het Rijk

verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van diezelfde wet vereiste documenten. Verweerder heeft hierbij nader gemotiveerd dat hij vaststelde dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum. Verweerder heeft tevens uiteengezet dat hij rekening hield met de verplichting die, ingevolge artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, op hem rust om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat verzoeker geen kinderen in België heeft, dat hij niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in Rijk verblijven en dat hij geen medische elementen aanhaalt. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat overwegingen omtrent zijn persoonlijke situatie ontbreken. Verweerder heeft immers uiteengezet waarom de door de wetgever in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen geen belemmering vormen om over te gaan tot het nemen van een verwijderingsbeslissing. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar verzoeker er nog op wijst dat verweerder niet heeft uiteengezet waarom hij oordeelde dat de bestreden beslissing verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM, moet worden gesteld dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat, wanneer er geen aanwijzingen zijn dat een verwijderingsmaatregel ertoe zou kunnen leiden dat de betrokken vreemdeling dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, hieromtrent enige overweging dient te worden voorzien. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder in aanmerking had moeten nemen dat hij bij gebrek aan een familiaal netwerk, huisvesting en een inkomen in Liberia dreigt terecht te komen in een situatie die niet verenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het is immers niet betwist dat verzoeker aangaf dat nog tal van zijn verwanten in Liberia verblijven, zodat verweerder niet diende uit te gaan van de veronderstelling dat het ontbreken van een sociaal netwerk in Liberia ertoe kon leiden dat hij kon terechtkomen in een situatie die niet verenigbaar is met artikel 3 van het EVRM of dat hij hieromtrent een uiteenzetting diende te voorzien. Evidenties dienen niet te worden uiteengezet (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verzoekers betoog dat hij reeds een aantal jaren in België is en geen contact meer heeft met zijn familieleden en vrienden in Liberia laat hier niet anders over denken. De gebruikelijke familiale solidariteit en de oude vriendschapsbanden met personen in het land van herkomst gaan namelijk niet automatisch teniet door een tijdelijk verblijf in een ander land. De Raad dient ook de aandacht te vestigen op het feit dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de minimumdrempel van hardheid om, op basis van socio-economische omstandigheden, te kunnen concluderen tot een schending van artikel 3 van het EVRM zeer hoog ligt (cf. EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat er effectief klemmende humanitaire overwegingen zijn die verweerder er hadden dienen van te weerhouden de bestreden beslissing te nemen (cf. M. MAES, "Artikel 3 van het EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens", *TVR* 2013, 19-39).

Verzoekers cryptische verwijzing naar "*vaststellingen die kunnen gemaakt worden in het administratief dossier*" en zijn theoretische uiteenzetting omtrent het verschil in draagwijdte tussen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt afgewezen en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten leiden ook niet tot de vaststelling dat een afdoende motivering zou ontbreken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Rekening houdend met wat reeds werd vastgesteld kan niet worden geoordeeld dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In dit wetsartikel kan daarnaast nergens worden gelezen dat verweerder alvorens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen andere gegevens dan het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking zou dienen te nemen. Bijgevolg kan niet worden geconcludeerd dat verweerder dit artikel op zich zou kunnen schenden door bepaalde andere elementen, waaronder het gegeven dat verzoeker banden heeft met België en zijn stelling dat hij elke binding met zijn land van herkomst heeft verloren en er geen huisvesting of inkomen heeft, niet te hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting aldus niet aan dat verweerder de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet respecteerde of dat de gedane vaststellingen incorrect zijn.

Tot een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden besloten.

3.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan het volstaan aan te geven dat de door verzoeker ingediende verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen en te

benadrukken dat, gelet op wat reeds werd vastgesteld, geenszins blijkt dat hij in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

3.2.4. In zoverre verzoeker met zijn betoog betreffende zijn persoonlijke situatie en zijn private belangen ook de schending van artikel 8 van het EVRM wenst aan te voeren, dient de Raad te benadrukken dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing maakt aldus geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoeker. Bijgevolg kan niet worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezins-leven, die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van deze verdragsbepaling bedoelde gevallen. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker hoe dan ook niet aantoont dat hij nog enig gezinsleven in het Rijk heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Door zonder verdere toelichting aan te geven dat hij sedert 2018 in België verblijft en door te beweren dat hij geen banden meer heeft met Liberia, toont verzoeker ook niet aan dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. De Raad benadrukt dat verzoeker aan de loutere omstandigheid dat hij in precair en illegaal verblijf een leven zou hebben opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM kan ontleen (cf. EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon/Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov/Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie/Noorwegen). Deze verdragsbepaling vormt geen vrijgeleide die toelaat om, in elk geval, alle andere regels zonder meer aan de kant te schuiven. Er blijkt dan ook niet dat er in casu een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK